

Arrest

nr. 245 147 van 30 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd op 28 mei 2020 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 januari 2020 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 13 mei 2020 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 25 mei 2020 weigerde de gemachtigde opnieuw het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en deze beslissing vervangt de beslissing van 13 mei 2020.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN DEZE BESLISSING VERVANGT DE BIJLAGE 20 VAN 13.05.2020

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.01.2020 werd ingediend door:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1998

Geboorteplaats: D.

Identificatienummer in het Rijksregister:[...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 30.01.2020 gezinshereniging aan met zijn broer zijnde K. M., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...]. Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2*, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort op naam van betrokkene met twee visa type C (geldig voor kort verblijf) afgegeven op 05.07.2017 en op 01.03.2019 door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko, in- en uitreisstempels die wijzen op een verblijf in Nederland van 18.07.2017 tot 17.08.2017 en een laatste Schengenreisstempel dd. 11.03.2019 te Nederland.

- « attestation de non-imposition a la TH-TSC n°[...] dd. 21.11.2019 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat betrokkene in Marokko niet onderworpen is aan belastingen. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie in november 2019, né het vertrek van betrokkene uit Marokko. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

-Geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko 08.01.2016, 10.02.2016, 27.04.2016, 04.09.2016, 21.10.2016, 23.11.2016, 19.01.2017, 15.03.2017, 18.03.2017, 01.05.2017, 24.06.2017, 20.12.2017, 29.12.2017, 10.03.2018, 12.04.2018, 05.05.2018, 17.05.2018, 05.06.2018, 06.03.2019 en aan derde in Marokko (S. K.) dd. 22.12.2016, 29.09.2016 en 04.05.2019. Deze stortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

- loonfiches van interim werk op naam van de referentiepersoon (die reeds 4 personen ten laste heeft) voor de periode maart - april 2019

- attesten van het ocmw dd. 28.11.2019 waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen

- documenten met betrekking tot lessen Nederlands en op naam van betrokkene. Deze documenten hebben betrekking op de situatie in België en zeggen helemaal niets over een mogelijke situatie van

afhankelijkheid of onvermogenheid in hoofde van betrokkene en zijn dan ook niet relevant relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert augustus 2011 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. In België is betrokkene ook niet woonachtig bij de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert met betrekking tot de weigering van verblijf de schending aan van artikel 47/1, 2°, artikel 47/2, artikel 47/3, § 2 en artikel 62, § 2 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 52, § 4, 5de lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het redelijkheidsbeginsel, van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing weigert het verblijf met volgende motivering: Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15. 12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

-Marokkaans paspoort op naam van betrokkene...

-'attestation de non-imposition à la TH-TSC n° [...] dd. 21.11.2019, waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene in Marokko niet onderworpen is aan belastingen. ...

-Geldstortingen referentiepersoon aan betrokkene in Marokko; het gaat om 19 geldstortingen aan betrokkene zelf en 3 aan een aanverwante in de periode 8.1.2016 tot 4.5.2019.

-loonfiches interim referentiepersoon;

-attesten ocmw waarin verklaard wordt dat betrokkene noch referentiepersoon financiële steun ontvangen;

-documenten met betrekking tot Nederlandse les op naam van betrokkene.

De bestreden beslissing geeft dan in feite slechts twee alinea's motivering (pagina 2 alinea 3 en 4) om de aanvraag af te wijzen.

Eerste motief: Betrokkene zou niet aantonen dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon; dit zou niet afdoende blijken uit het geheel van de beschikbare gegevens.

Tweede motief: Wat het ten laste zijn betreft: betrokkene zou niet aantonen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon omdat hij niet afdoende zou aantonen dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België en zou evenmin afdoende hebben aangetoond dat hij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Hier wordt dan nog aan toegevoegd: 'Het komt aan betrokkene voor hun (sic) aanvraag te actualiseren'. Tenslotte volgt dan een algemene paragraaf die standaard in al dit soort beslissingen voorkomt: "Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

2. Artikel 47/1, alinea 1, 2° vreemdelingenwet stelt: "[...]."

Artikel 47/2 vreemdelingenwet stelt dat de bepalingen over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing zijn.

Artikel 47/3 § 2 bepaalt dat de familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. Vermelde bepalingen zijn strikt. Een correcte lezing van deze bepaling maakt dat het volstaat met documenten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst, aan te tonen dat verzoeker in het land van herkomst ofwel ten laste was van zijn zus (sic), ofwel deel uitmaakte van het gezin. De wet heeft een of-of bepaling; geen én-én bepaling. Bijgevolg volstaat het bewijs van één van vermelde modaliteiten: ten laste zijn, of deel uitmaken van het gezin. Op basis van de door verzoeker ingediende stukken worden, ten overvloede, de twee modaliteiten bewezen.

3. Wat betreft het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst. Verzoeker had om dit aan te tonen de geboorteakten van hemzelf en van zijn broer, de referentiepersoon, ingediend. Dit stuk wordt volledig genegeerd; het is niet eens opgenomen in de overwogen stukken. Op zich is dit reeds een voldoende reden om de beslissing te vernietigen; alle ingediende stukken dienen overwogen te worden in het kader van de motiveringsverplichting. Verder en ondergeschikt wordt hierbij gesteld dat uit deze twee geboorteakten is gebleken dat het om broers gaat en die geboren zijn in het administratief district Driouch, en dat de ouders van verzoeker en zijn broer daar woonden: 'domicile ses parents d[...] o[...] m[...] fraction o[...] s[...] annexe d[...]'. (zie stuk 2) Het is bijgevolg niet betwistbaar dat zij deel hebben uitgemaakt van hetzelfde gezin, en van elkaars gezin. Artikel 47/3 §2 vreemdelingenwet bepaalt overigens dat het deel uitmaken van het gezin 'met elk passend middel' kan bewezen worden. De geboorteakten zijn terzake een passend middel.

4. Wat betreft het ten laste zijn in het land van herkomst. Verzoeker heeft een dubbel bewijs neergelegd van het ten laste zijn. Als eerste element heeft hij het bewijs ingediend dat hij in Marokko geen inkomen of onroerende goederen had (Attestation de non-imposition). Als tweede element heeft hij bewijsen voorgelegd van van de storting van gelden. Er worden bewijzen van storting ten voordele van verzoeker neergelegd (19 direct, 3 indirect) in een periode van januari 2016 tot mei 2019. De bestreden beslissing oordeelt over deze stukken volledig willekeurig. De discretionaire beoordelingsbevoegdheid houdt niet in dat verwerende partij de ingediende documenten niet op hun echte waarde moet beoordelen. Wat het "attestation de non-imposition à la HT-TSC" stelt de bestreden beslissing dat het document zou opgemaakt zijn op verklaring op eer van betrokkene. Het document zegt dit niet. Het is niet door

betrokkene zelf ondertekend maar door de chef de la subdivision de D. Het is blijkbaar de verklaring op eer van deze laatste die bedoeld is. Wat betreft de datum van het document namelijk 21.11.2019 stelt de bestreden beslissing dat het opgemaakt is na het vertrek van betrokkene uit Marokko en het dan ook niet relevant zou zijn in het kader van de huidige gezinshereniging. Verzoeker is van mening dat dit motief niet te aanvaarden is. Het document betreft een algemene bevestiging van het niet onderhevig zijn aan belastingen. Dit gaat niet enkel over het jaar 2019, maar over de algemene belastingtoestand van verzoeker wat betreft woontaxen en taxen van gemeentediensten (waarin begrepen belasting op onroerend goed). Het document is bijgevolg wel relevant. Wat de geldstortingen betreft stelt de beslissing dat deze te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de gezinshereniging. Verder zou 'uit het geheel van de beschikbare gegevens' (?) niet blijken dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. In eerste instantie dienen deze motieven verworpen te worden omwille van hun algemeenheid; zij kunnen standaard op alle aanvragen worden toegepast. Deze stereotiepe motieven zijn niet afdoende. Er diende concreet te worden gemotiveerd waarom 22 stortingen over een periode van 3,5 jaar te beperkt en te onregelmatig zouden zijn. Het gaat ontegensprekelijk om regelmatige stortingen; er zijn geen belangrijke hiaten in de periodisering van de stortingen. Wat het te beperkt karakter betreft diende de beslissing concreet te motiveren aan de hand van de gestorte bedragen; het ging om relatief grote bedragen met een minimum van 45 euro en een maximum van 541 euro. En dit naar een land met een veel lagere levensstandaard dan België. De loutere bewering dat niet zou blijken dat betrokkene deze bedragen voor zijn levensonderhoud dan wel voor overige doeleinden zou aangewend hebben, is niet aanvaardbaar. Met dit motief kan elke storting genegeerd worden. Overigens is het een contradictorisch motief met de voorgaande motieven met te beperkt; blijkbaar wordt nu gesteld dat verzoeker nog geld gestort kreeg om nog andere doeleinden dan zijn onderhoud te spenderen. Minstens dient op basis van beide gegevens (stortingen, ten laste zijn) aanvaard te worden dat het ten laste zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst aangetoond was. Om vermelde redenen schendt de bestreden beslissing artikel 47/1 alinea 1, 2° vreemdelingenwet."

Na een analyse van de bestreden beslissing en weergave van de relevante wetsbepalingen, meent verzoeker dat hij de twee "modaliteiten", het ten laste zijn en het deel uitmaken van het gezin, heeft bewezen.

Wat betreft het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst, stelt hij dat dit blijkt uit de geboorteakten van hemzelf en zijn broer. Hij is van oordeel dat dit stuk volledig wordt genegeerd en niet eens wordt opgenomen in de overwogen stukken, hetgeen reeds volstaat voor een vernietiging omdat alle ingediende stukken moeten overwogen worden in het kader van de motiveringsplicht. Ondergeschikt stelt verzoeker dat uit de twee geboorteakten is gebleken dat het om broers gaat, die geboren zijn in het district D. en dat de ouders van verzoeker en zijn broer daar woonden. Hieruit volgt onbetwist dat zij deel uitgemaakt hebben van hetzelfde gezin én van elkaars gezin. Bovendien zegt artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet dat het deel uitmaken van het gezin met elk passend middel kan worden bewezen. Volgens verzoeker zijn de geboorteakten een passend middel.

Wat betreft het ten laste zijn in het herkomstland, stelt verzoeker dat hij hiervan dubbel bewijs heeft voorgelegd. Vooreerst heeft hij aangetoond dat hij in Marokko geen inkomen of onroerende goederen had (attestation de non-imposition), daarnaast heeft hij stortingsbewijzen voorgelegd. Hij stipt aan dat het om 19 stortingsbewijzen gaat, ook drie indirecte, in een periode van 2016 tot en met mei 2019. Volgens verzoeker werden die stukken volledig willekeurig beoordeeld, in plaats van op hun echte waarde. Verzoeker betwist dat het attest "de non-imposition à la HT-TSC" als een verklaring op eer kan beschouwd worden. Hij zegt dat hij dit attest niet heeft getekend, doch wel de chef de la subdivision de D. Het zou de verklaring op eer zijn van deze chef. Wat betreft de datum van opmaak van het document, 21 november 2019, zijnde na het vertrek van verzoeker uit Marokko, acht verzoeker dit niet problematisch. Het is een algemene bevestiging dat verzoeker niet onderhevig is aan belastingen en dit betreft niet enkel het jaar 2019, maar een algemene belastingtoestand van verzoeker wat betreft woontaxen en taxen van gemeentediensten. Bijgevolg acht verzoeker dit stuk wel relevant. Wat betreft de motivering over de geldstortingen, acht verzoeker die te algemeen omdat ze op alle aanvragen kan toegepast worden. Volgens verzoeker had de gemachtigde concreet moeten motiveren waarom 22 stortingen over een periode van 3,5 jaar te beperkt en te onregelmatig zijn. Volgens verzoeker zijn er geen belangrijke hiaten in de periode van de stortingen. Verder ging het volgens verzoeker om relatief grote bedragen van minimum 45 euro tot maximum 541 euro.

Daarnaast mag niet uit het oog verloren worden dat Marokko een veel lagere levensstandaard heeft dan België. Ook het motief dat niet blijkt of verzoeker die bedragen voor zijn levensonderhoud dan wel voor andere doeleinden heeft aangewend, acht verzoeker onaanvaardbaar, omdat het toelaat elke storting te negeren. Het zou ook een contradictorisch motief zijn met het motief dat de stortingen te beperkt zijn. Verzoeker leest het motief zo dat wordt gesteld dat hij nog geld kreeg voor andere doeleinden, naast het voorzien in zijn onderhoud. Verzoeker besluit tot een schending van artikel 47/1, 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn eerste middel weliswaar de schending aanvoert van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, § 4, 5° lid van het Vreemdelingenbesluit, van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en van artikel 41 van het Handvest zonder toe te lichten op welke wijze de beslissing deze regelgeving schendt. Bijgevolg zijn al deze onderdelen van het eerste middel onontvankelijk.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoeker betwist niet dat hij in toepassing van artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet dient aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van zijn Nederlandse broer.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”*, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen, dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De ratio legis van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3,

tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “*fait accompli*”-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval “*het land van herkomst*” zou dienen gelijk te stellen met “*het gastland*”.

Wat betreft de interpretatie van de begrippen “*land van herkomst*” en “*ten laste*”, verwijst de Raad naar de interpretatie die aan deze begrippen werd gegeven door het Hof van Justitie.

Uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) blijkt duidelijk dat de voorwaarde van het “*ten laste zijn*” betrekking heeft op een bestaande toestand in het land van herkomst. Aangezien er duidelijk sprake is van andere familieleden die de Unieburger “*begeleiden*” of zich bij hem “*voegen*”, houdt dit in dat het andere familielid dat zich bij de Unieburger “*voegt*” of de Unieburger “*begeleidt*” uit het buitenland komt. Dit brengt verder met zich dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient verzoeker, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

Vervolgens blijkt uit de arresten Jia (HvJ 9 januari 2017, C-1/05) en Reyes (HvJ 16 januari 2014, C423/12) dat de hoedanigheid van familielid “*ten laste*” voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman).

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “*ten laste*” zijn vrij en rust de bewijslast daartoe op de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in feite en in rechte weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als “ander familielid” van een burger van de Unie geweigerd, met motivering in rechte door verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft in zijn motivering de facto de stukken opgesomd die verzoeker heeft voorgelegd, en deze besproken in het licht van de voorwaarden dat verzoeker moet aantonen ofwel reeds van in het herkomstland ten laste geweest te zijn van zijn broer, ofwel deel uitgemaakt te hebben van zijn gezin. Hij meent dat het geheel van de beschikbare gegevens niet aantoont dat verzoeker reeds in het herkomstland ten laste was van zijn Nederlandse broer, noch dat blijkt dat hij reeds in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van zijn broer.

Verzoeker wijst evenwel op het feit dat hij ook geboorteakten van hemzelf en zijn Nederlandse broer heeft voorgelegd. Hij stelt dat die stukken worden genegeerd en niet zijn opgenomen in de overwogen stukken, zodat niet voldaan is aan de motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing inderdaad niet uitdrukkelijk verwezen is naar de geboorteakten, doch meent dat daaruit niet kan afgeleid worden dat de gemachtigde er geen rekening mee heeft gehouden. Er blijkt immers dat de

verwantschapsband tussen verzoeker en zijn Nederlandse broer door de gemachtigde niet is betwist zodat de gemachtigde over de geboorteakten niet verder moest motiveren.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat uit de vermelding van de geboorteplaats in de geboorteakte van zijn broer "*domicile ses parents d[...].o[...].m[...].fraction o[...].s[...].annexe d[...].*" die overigens verschilt van de vermelding van de geboorteplaats in de geboorteakte van verzoeker "*près du quartier administratif d[...]. centre*" de gemachtigde had moeten afleiden dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het licht van de ratio legis van de toepasselijke regelgeving zoals supra uiteengezet. Bepaalde motieven vertonen een zodanige graad van vanzelfsprekendheid dat ze eigenlijk niet om een uitdrukkelijke verwoording vragen en bijgevolg kunnen worden aangenomen, ook al zijn die motieven niet in het besluit zelf tot uitdrukking gebracht (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 157-158).

Verzoeker kan ook niet ernstig voorhouden dat uit die loutere vermelding van de geboorteplaats in de geboorteakte van de referentiepersoon, de gemachtigde had moeten afleiden dat dit stuk niet enkel was voorgelegd door verzoeker om zijn verwantschapsband aan te tonen, maar ook zou voorgelegd zijn in het licht van het "deel uitmaken van het gezin" zoals bedoeld in de doelstelling van de toepasselijke regelgeving, en hij hierover dus in dat licht had moeten motiveren. De gemachtigde kon op zorgvuldige wijze vaststellen dat "*voor zover betrokkene wenst aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. In België is betrokkene ook niet woonachtig bij de referentiepersoon.*"

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker gaat ook in op de motieven over de stukken met betrekking tot het ten laste zijn. Aangaande de attestatie de non-imposition TH-TSC van 21 november 2019 motiveert de gemachtigde dat dit stuk uitgaat van de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat verzoeker niet is onderworpen aan belastingen. Hij stelt evenwel dat het attest is opgesteld op basis van een verklaring op eer en dat het betrekking heeft op de situatie in november 2019, na zijn vertrek uit Marokko. De Raad acht deze motieven niet kennelijk onredelijk. Het feit dat dit stuk niet getekend is door verzoeker zelf maar wel door een "chef de la subdivision de D." wordt door de gemachtigde niet ontkend aangezien hij uitdrukkelijk stelt dat het attest van de Marokkaanse autoriteiten uitgaat. Er kan evenwel niet aan voorbij gegaan worden dat er heel nadrukkelijk op dit stuk staat "*déclaration sur l'honneur souscrite le 21/11/2019*". Daargelaten de vraag of het stuk moet beschouwd worden als opgesteld op basis van een verklaring op eer van verzoeker zelf, of dat het attest een verklaring op eer van de "chef de la subdivision" betreft, heeft het attest door die benadrukking van "*déclaration sur l'honneur*" in elk geval een geringe bewijswaarde. Daarnaast is inderdaad ook de vermelde datum van 21 november 2019 problematisch aangezien verzoeker niet ontkent dat hij op die datum reeds vertrokken was uit Marokko. Verzoeker stelt verder dat het document een algemene bevestiging bevat van het niet onderhevig zijn aan belastingen. Dit zou niet beperkt zijn tot het jaar 2019 maar over de algemene belastingstoestand gaan wat betreft woontaxen en taxen van gemeentediensten. De Raad ontkent niet dat het attest het heeft over de belastingstoestand betreffende woontaxen en taxen van gemeentediensten in geheel Marokko, doch de gemachtigde kan geen kennelijke onredelijkheid worden aangewreven waar hij dit als een momentopname op 21 november 2019 beschouwt. De Raad ziet niet in op basis van welke gegevens in dit attest moet aangenomen worden dat het attest ook valabel is voor de tijd voorafgaand aan 21 november 2019 en meer specifiek voor de relevante periode dat verzoeker nog in Marokko was.

Wat betreft de geldstortingen, beperkt verzoeker zich tot het tellen van het aantal stortingen en hij wijst daarbij op het minimum en maximumbedrag dat werd gestort. Ook al erkent de Raad dat het aantal stortingen pertinent kan zijn, kan de gemachtigde gevolgd worden in zijn onderscheid dat hij maakt tussen de directe stortingen en de stortingen die niet gericht zijn aan verzoeker zelf. Verzoeker stipt terecht aan dat het gaat om 19 directe stortingen in een periode van januari 2016 tot en met mei 2019, doch de Raad kan de gemachtigde volgen in zijn standpunt dat die stortingen te beperkt en te onregelmatig waren om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de aanvraag gezinshereniging. De Raad acht deze motieven afdoende duidelijk opdat verzoeker kan weten waarom ze niet worden aanvaard. Hij volgt verzoeker niet dat de gemachtigde verder had motiveren waarom die stortingen te beperkt en te onregelmatig waren. Verzoeker weet immers zelf welke stortingen hij heeft ontvangen.

Geheel ten overvloede valt niet te ontkennen dat de stortingen inderdaad onregelmatig zijn. Zo liggen er in geheel 2016 maar zes directe stortingen voor, die variëren tussen 45 euro en 145,49 euro. In geheel 2017 liggen zeven stortingen voor die variëren tussen de 45 euro en een uitschieter van 541 euro, in geheel 2018 liggen er vijf directe stortingen voor die telkens 145 euro bedragen en in 2019 een directe storting van 125 euro. Daarnaast kan evenmin geoordeeld worden dat de gemachtigde kennelijk onredelijk was door die bedragen te beperkt te noemen. In 2016 was er immers een gemiddelde steun van ongeveer 44 euro per maand. In 2017 van gemiddeld ongeveer 114 euro per maand en in 2018 wederom gemiddeld ongeveer 60.5 euro per maand. Zelfs aangenomen dat er in Marokko een lagere levensduurte geldt dan in België, kon de gemachtigde op redelijke wijze tot zijn conclusie komen dat die stortingen te beperkt en te onregelmatig waren om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat deze stortingen afdoende waren om in het levensonderhoud van verzoeker te voorzien.

Waar verzoeker nog ingaat op het motief dat niet is aangetoond dat verzoeker aangewezen was op die bedragen om te voorzien in zijn levensonderhoud en niet blijkt dat ze werden aangewend voor overige doeleinden, acht de Raad dit motief overtollig zodat eventueel gegronde kritiek hierop niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

De Raad neemt ook geen schending aan van de artikelen 47/1, 2° of 47/3,§ 2 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

In het tweede middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel,

Vooreerst wordt er op gewezen dat de onderstaande motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, louter stereotiep is, en standaard te lezen is in gelijkaardige beslissingen. De bestreden beslissing geeft volgende motivering met betrekking tot het bevel: Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15. 12. 1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15. 12. 1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag vernacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. Stereotiepe motiveringen zijn niet afdoende en schending de motiveringsverplichting die vereist dat gemotiveerd wordt met betrekking tot de concrete gegevens van elke aanvraag. De motivering van de beslissing is een loutere standaard en stereotiepe motivering die op geen enkele wijze rekening houdt

met de concrete situatie van verzoeker. De motivering is te lezen en talrijke gelijkaardige beslissingen. In die zin schendt zij de motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet. Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn."

Verzoeker acht in het eerste onderdeel de motieven stereotiep en gelijkaardig in alle bevelen. Er is geen rekening gehouden met de concrete gegevens van de zaak. Daarom ligt een schending voor van de motiveringsplicht volgens verzoeker. In het tweede onderdeel stipt hij aan dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet inhoudt dat moet onderzocht worden of een verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op een verblijf, minstens dat dit een verbod op een bevel inhoudt. Verzoeker stelt dat niet gemotiveerd is of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht kan laten gelden, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

De Raad volgt verzoeker niet waar hij stelt dat de motieven van het bevel geen rekening houden met de concrete gegevens van zijn aanvraag. Uit de motieven blijkt dat de gemachtigde op de concrete situatie van verzoeker is ingegaan en meer bepaald op zijn gezinsleven, zijn eventuele minderjarige kinderen en eventuele gezondheidsproblemen.

Zelfs al kan een bepaalde motivering vaak voorkomen, dan nog neemt dit niet weg dat die motieven pertinent en draagkrachtig kunnen zijn en toepasselijk op de concrete situatie van verzoeker, zoals in casu. Verzoeker voert ook niet aan welk concreet element eigen aan zijn dossier niet zou in overweging genomen zijn bij het nemen van het bevel. Een schending van de motiveringsplicht blijkt niet.

Wat betreft het tweede onderdeel van het tweede middel volgt de Raad verzoeker niet waar hij stelt dat op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zou moeten onderzocht worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag "aanspraak kan maken op verblijf". Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De Terugkeerrichtlijn voorziet niet in de aflevering van een verblijfsvergunning. Het Hof van Justitie stelde al eerder vast dat de doelstelling van Terugkeerrichtlijn zich niet uitstrekt tot een regeling van de verblijfsvoorwaarden op het grondgebied van een lidstaat van illegaal verblijvende derdelanders ten aanzien van wie een terugkeerbesluit niet kan of niet kon worden uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 79, lid 2 van het VWEU, heeft de Terugkeerrichtlijn tot doel om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, teruggezonden kunnen worden (HvJ 5 juni 2014, C- 146/14 PPU, pt. 38 en 87, Mahdi). De gemachtigde diende dus niet te onderzoeken in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of verzoeker "op een andere basis een verblijfsrecht heeft".

Verzoeker kan wel gevolgd worden waar hij stelt dat op grond van de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid bestaat dat een bevel niet kan worden afgegeven, ook al wordt melding gemaakt van de term "moet". In dit kader heeft de gemachtigde alvast onderzocht of de elementen die voorzien zijn in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, verhinderen dat een bevel wordt afgegeven. De drie te respecteren elementen volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familielevens vinden hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (o.a. eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest. De gemachtigde heeft dus uit eigen beweging alvast rekening gehouden met die drie meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Verzoeker haalt in concreto niet aan met welke andere bepaling uit een internationaal verdrag de gemachtigde zou rekening moeten houden

hebben zodanig dat de gemachtigde toch geen bevel kon opleggen. Hij toont dan ook zijn belang niet aan bij zijn betoog.

Het tweede middel is onontvankelijk.

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het derde middel toe als volgt:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt: 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld. 2. Dit recht behelst met name: • het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, •het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden. Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen. Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest. In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38): Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Dat verzoeker verwijst naar arrest 1 10832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen: "Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen ". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. " Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel: 2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2

vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond. Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt. Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. 2. Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Welnu verzoeker verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat met zijn privéleven diende rekening te worden gehouden. Verzoeker verblijft sedert midden 2019 in België en heeft hier een privéleven met zijn broer. Hij heeft geen belangen meer in Marokko. Er is met deze privé-situatie geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel. Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM. Wanneer verzoeker de mogelijkheid zouden gehad hebben in het kader van het hoorrecht vernielde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien. Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van hun "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden. Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM."

In het derde middel erkent verzoeker, na een uitgebreide theoretische toelichting over het hoorrecht, dat hij bij het inroepen van een schending van artikel 41 van het Handvest de elementen moet vermelden die tot een ander besluit hadden kunnen aanleiding geven. Indien verzoeker was gehoord dan zou hij elementen uit zijn privéleven hebben aangevoerd. Meer bepaald heeft verzoeker een privéleven met zijn broer in België sedert midden 2019 en geen belangen meer in Marokko. Verder had hij kunnen aanvoeren dat een proportionaliteitsafweging moest gemaakt worden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Volgens hem had de bestreden beslissing er gezien de voormelde gegevens mogelijks anders uitgezien. Bijgevolg ligt volgens verzoeker een schending van artikel 41 van het Handvest voor, minstens een schending van het hoorrecht juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst merkt de Raad op dat het thans bestreden bevel genomen is volgend op een aanvraag om gezinshereniging met verzoekers Nederlandse broer van 30 januari 2020 en dat het bevel is genomen op hetzelfde ogenblik als de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Beide beslissingen maken zelfs deel uit van hetzelfde instrumentum. Het is vaste rechtspraak van de Raad dat een verzoeker de mogelijkheid heeft in het kader van zijn aanvraag de elementen aan te halen die hij nuttig acht om voor zijn belangen op te komen. De elementen die verzoeker thans concreet aanhaalt hebben wederom betrekking op zijn gezinsleven en privéleven met zijn broer. De gemachtigde is daar in detail op ingegaan in het kader van de weigering van verblijf voor meer dan drie maanden, zodat hij die motieven niet diende te herhalen in het kader van het bevel. Bovendien heeft de gemachtigde bijkomend aangehaald in het bevel dat de aangehaalde afhankelijkheidsverhouding tegenover de referentiepersoon wordt betwist en dat verzoeker als volwassen persoon mag verwacht worden een leven op te bouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van zijn broer en ondanks het precaire verblijf in België. Ook al wordt nergens uitdrukkelijk melding gemaakt van het woord "privéleven", blijkt onmiskenbaar dat zowel de weigering van verblijf als het bevel uitgebreid ingaan op dit voorgehouden gezins- en privéleven met de Nederlandse broer. Verzoeker haalt ook geen concrete elementen aan die eerder vallen onder het begrip "privéleven", die nog niet behandeld zijn onder de bespreking van het "gezinsleven", en die mogelijks tot een ander besluit hadden kunnen aanleiding geven

Waar verzoeker nog stelt dat hij had kunnen aanhalen in een gehoor dat er nood is aan een proportionaliteitsafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, is het vaste rechtspraak van de Raad dat enkel moet overgegaan worden tot een proportionaliteitsafweging of belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM als men een beschermingswaardig gezinsleven in het licht van die verdragsbepaling kan aannemelijk maken. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige

kinderen of andere meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (naar analogie: EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). De gemachtigde stelt duidelijk dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Dit blijkt eveneens uit de motieven van de weigering van verblijf. De Raad heeft die beoordeling regelmatig bevonden, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. Bijgevolg moest de gemachtigde in casu niet overgaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, laat staan een proportionaliteitstoets die in beginsel slecht moet gebeuren in een situatie van beëindiging van verblijf. Desondanks is de gemachtigde toch tot een belangenafweging overgegaan in het licht van artikel 8 van het EVRM door te motiveren dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker geen leven zou kunnen opbouwen in Marokko zonder de nabijheid van zijn broer. De Raad acht deze belangenafweging in casu afdoende.

Verzoeker haalt geen elementen aan die, had hij nogmaals gehoord geweest na het indienen van zijn aanvraag, redelijkerwijs tot een andere beslissing hadden kunnen aanleiding geven.

Voor de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad ook naar de bespreking van het tweede middel.

Een schending van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM. Daarnaast voert verzoeker ook machtsmisbruik en de onbevoegdheid van de steller van de akte aan.

Hij licht het vierde middel toe als volgt:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Een bevel is een verwijderingsmaatregel. In de bestreden beslissing wordt formeel verwezen naar artikel 74/13 vreemdelingenwet. Ten onrechte wordt gesteld dat verzoeker niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon zou behoren; dit is onjuist; verzoeker heeft jarenlang gezin gevormd met zijn broer. Verder wordt in de beslissing de afhankelijkheidsrelatie betwist; het is niet omdat verzoeker een volwassen persoon is dat ‘er mag verwacht worden dat hij in het land van herkomst of origine een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van de referentiepersoon’. Het is precies om reden dat hij in het land van herkomst geen leven kon opbouwen dat de referentiepersoon hem gesteund heeft en hij bij de referentiepersoon is komen inwonen.”

In het vierde middel voert verzoeker in essentie aan dat ten onrechte wordt gesteld dat hij niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon behoort. Hij acht dit verkeerd omdat hij jarenlang een gezin heeft gevormd met zijn broer. Verder voert hij aan dat het niet is omdat hij een volwassen persoon is dat hij in het herkomstland een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Hij voert juist aan dat omdat hij in Marokko geen leven kon opbouwen, hij steun kreeg van de referentiepersoon en hij bij zijn broer is komen inwonen.

De Raad werpt vooreerst op dat verzoeker niet toelicht op welke wijze het bestreden bevel machtsmisbruik uitmaakt, noch waarom de beslissing is genomen door een onbevoegd persoon. Dit onderdeel van het vierde middel is ongegrond.

De Raad herhaalt verder dat, zoals supra reeds gesteld, de motieven van de beslissing moeten gelezen worden binnen het wettelijk kader, zijnde artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en de uiteengezette ratio legis van deze Europese regelgeving. Toegepast op de huidige zaak heeft de uniewetgever tot doel te vermijden dat verzoeker zijn Nederlandse broer zou ontmoedigd worden om zich in België te vestigen, indien aan verzoeker wordt geweigerd een verblijf toe te staan. Dit zou bijvoorbeeld het geval kunnen zijn indien verzoeker in Marokko deel uitmaakte van het (kern)gezin van zijn Nederlandse broer en zijn

Nederlandse broer verzoeker onmogelijk kon achterlaten in Marokko, vooraleer zich te vestigen in België. De gemachtigde heeft dus een punt indien hij stelt dat zijn Nederlandse broer niet behoort tot het originele kerngezin van betrokkene en het is in dat licht dat de term "originele kerngezin" moet begrepen worden. Het feit dat verzoeker en zijn broer jarenlang een gezin hebben gevormd, zoals verzoeker aanvoert, is eigen aan de meeste broers die samen opgroeien en is niet wat de uniewetgever voor ogen had bij het voorzien in het vergemakkelijken van een verblijfsrecht voor andere familieleden. Waar verzoeker tot slot aanvoert dat hij in Marokko geen leven kon opbouwen zodat zijn broer hem heeft gesteund en hij bij zijn broer is komen inwonen en daarom het motief geen steek houdt dat hij als volwassen man kan worden geacht zijn leven op te bouwen, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. Het is juist die afhankelijkheid van de steun van zijn broer om in zijn levensonderhoud te voorzien die de gemachtigde, op grond van de voorgelegde stukken, niet heeft aanvaard. De Raad achtte die beslissing regelmatig.

Het vierde middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES